

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2021

10

ŘÍJEN

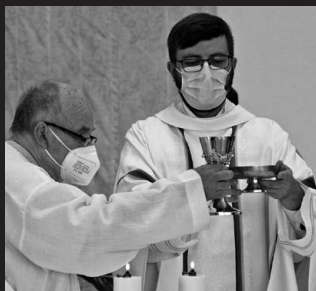
8. 9. / Hudební kavárna

Duo Naboso

Veronika Spiegelová
a Matouš Hron

Foto: Martina Adlerová

5. 9. / **Modrobílá neděle** – poutní den v Komunitním centru Matky Terezy

8. 9. / Hudební kavárna – „**Duo Naboso**“ (Veronika Spiegellová a Matouš Hron)

9. 9. / **ZMT** / s velvyslancem Albánské republiky v ČR **Ilirianem Kukou**

Stalo se to jeden večer, tedy přesně večer 16. září. Vrátil jsem se ze zástupu v jedné farnosti, a i přes mírný dešť jsem si řekl, že se půjdu nešpory pomodlit do kostela. Čapnul jsem tedy breviář a deštník a vyrazil. V kostele už bylo pěkné zbožné šero, tak se to modlilo jedna báseň.

Navíc venku ještě pořád pršelo, takže k té pravé večerní náladě přispívalo i bubnování kapek na střechu a do oken. Jak jsem se tak modlil a rozjímal, zazdalo se mi, že to možná šplouchá až moc, v porovnání s intenzitou deště. Ale nenechal jsem se tou myšlenkou příliš znepokojit a pokračoval dál v modlení. Když jsem skončil, vydal jsem se s dobrým pocitem zbožně odvedené práce a hlavně s vidinou večere zpátky na faru. Při zavírání dveří kostela mě opět zaujalo neobvyklé šplouchání. A tak jsem zjistil, že u vchodu jeden z okapů přetéká v místě, kudy by rozhodně voda téct neměla. Místo klidu u večere mě tak čekalo popolézání po žebříku v dešti a čištění ucpaného okapu.

Díky čemu jsem si mohl všimnout, že okap přetéká? V zásadě díky tomu, že jsem pro jednou dělal pořádně to, co mám na místě, které je k tomu určené: modlil jsem se v kostele. Další důležitou okolností bylo, že jsem se v kostele v dešti už párkrát modlil, a tak jsem tak trochu měl naposlouchané zvuky, které by se měly ozývat. No a v neposlední řadě jsem si vzpomněl na rady mého tatínka, který se kolem kostelů a péče o jejich technický stav pohybuje už pár desítek let. Jedna z nich

totiž praví, že kdykoli prší, je třeba se dívat po půdě a po okapech, protože bez deště neuvidím, kudy to teče.

Proč se tu o tom rozepisuji? Ne proto, abyste se mohli, milí farníci, dojmout nad tím, jak je pan kaplan zbožný („óh“) nebo jakou má péči o technický stav kostelíka („ách“). Jak jsem se tak vrtal v tom marastu, který zanesl okapní rouru, došla mi jedna věc. Přihodilo se to při záchvatu farářské nemoci z povolání – při péči o chrám kamenný jsem začal uvažovat, co by se z toho dalo vyvodit pro chrám duchovní.

Pro náš úspěšný růst v duchovním životě, naši starost o duchovní chrám, jsou důležité podobné věci jako pro starost o chrám kamenný. Nejdřív: musím s ním žít. S pravidelností a vytrvalostí do něj chodit. Ať už svítí slunko, nebo prší, abych v něm byl doma, měl naposlouchané i ty nejjemnější zvuky. K tomu patří určitá věrnost v návštěvách, určitá stabilita, která třeba znamená i to, že na chvíli posunu něco příjemnějšího o kus dál (v mém případě to byla večere). Další důležitou zásadou pak je umění využít nejen krásné a prosluněné okamžiky, ale také ty chvíle, kdy nám do našeho života „teče“. Jen v té chvíli totiž můžu objevit, kde jsou slabiny a díry v mojí tak perfektní střeše nebo kde mám ucpané okapy nějakou nedokonalostí, hříchem nebo snad i neřestí.

Ano, Boží přítomnost v mém životě je pro mě darem a jistotou. Stejně jako tomu je i se svatostánkem v kostele. Nicméně jsem pozván, abych se staral o to, v jakém stavu je chrám, který Hospodina v mém srdci obklopuje.

P. František

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, dnes bych vás chtěla povzbudit k tomu, abyste se nebáli otevřít své srdce Ježíši. Není to nic nového, slyšíme o tom dost často. Možná to bereme jako samozřejmost křesťanského života. Ale ono opravdové otevření všech oblastí svého života není úplně tak samozřejmé. Máme mnoho toho, co se nebojíme ukázat. Chodíme přeci do kostela pravidelně, modlíme se alespoň jednou denně a i před jídlem, občas otevřeme Bibli, snažíme se chodit ke zpovědi a být slušným člověkem. Myslím si, že tohle je sice pěkné, ale pro zdravý vztah s Bohem to nestačí. Pokud nebudeme chtít pustit Ježíše do všeho, co už tak „zbožné“ není, nepohneme se z místa. Proč se stydíme ho pozvat do vztahu s partnerem, kde to skřípe, do vztahu s dítětem, které se nechová, jak bychom si představovali, proč zavíráme dveře svého srdce a schováváme se za nimi a místo Ježíši raději otevíráme svým vášním a nepěkným sklonům? Proč si říkáme, že dívání se na televizi není přeci hřích, brouzdání na internetu dlouho do noci je užitečné hledání informací, být občas pohroužen v alkoholu také není nic proti ničemu. Je toho jistě dost, co nás odvádí a uzavírá přístup k pravému zdroji života. Moc se mi líbí verše z listu Efezským 3,12 a dál: „*V něm (v Ježíši Kristu) smíme i my ve víře přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou. Proto klekám na kolena před Otcem a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho duchem posílil a upevnil „vnitřní člověk“ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích, a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit a poznat Kristovu lásku a dát se prostoupit vší plností Boží.*“ Kéž se nebojíme každý den zvát Ježíše do všech oblastí svého života a kéž v nás tak roste důvěra v Jeho nekonečnou lásku, kéž nám tato láska a důvěra v Něho dává sílu a je naším obranným valem před všemi útoky a nástrahami života.

Katka

O rozvíjejících se růžích

Každý z nás někdy přemýšlíme o tom, co tady zanecháme, až odejdeme z tohoto pozemského života. Budou to jen materiální hodnoty, nebo něco víc, co bude mít význam i pro další generace, pro naše děti? Jistě je důležité investovat do dětí, do mládeže a věřit, že jim mohu dát, předat něco, co jim v jejich životě pomůže, aby se neztratily, aby si ve svém nitru udržely víru, naději a lásku v každé chvíli svého života. Mnoho informací, mnoho znalostí získají mladí lidé ve škole, při kvalitní výuce. Proto je tak důležitý výběr školy, styl výuky, přístup k dobrému vzdělání. Ale děti potřebují víc než jen výuku, potřebují také **výchovu**. Výchovu mravní a náboženskou potřebují stejně jako znalost matematiky a dějepisu.

Výuku obstarávají učitelé, výchova spočívá na rodičích. Některé z rodičů jsou v dnešní době toho mínění, že je pro jejich děti lépe nezatěžovat je náboženskou výchovou. Mají toho přece tolik: klavír, angličtina, výtvarný kroužek – a ještě do toho náboženství? Chtít děti uchránit znalosti Boha, samého Dobra, Krásy, Pravdy: Copak to není jako přát si, aby to dítě nežilo svůj život jako člověk? Copak není celý člověk teprve ten, kdo je charakterní, spravedlivý, člověk s krásnou duší?

A co je to vůbec ta duše? Nádherně to vyjádřil citlivým obrazem jeden básník: „Podívej se na tuhle růžičku ve váze. Vidíš tělo, vidíš duši. Je tu hmota těla, tráva, rostlina. A je tu vůně a krása, co dělá růžičku růžičkou – to je její duše. Copak není nejdůležitější činností každého člověka právě to, aby rozvíjel svou duši, svou osobnost, svou duchovní krásu, svou růžičku?“ A tak si myslím, že jsme všichni zajedno v tom, že děti potřebují nejen školní vzdělání, ale i kvalitní výchovu. Doma, ve škole, v kostele, všude tam, kde jsou mladí lidé.

A jak to realizovat zvláště doma? Důležitá otázka. Kardinál Tomášek to napsal rodičům: „Rodiče mají na děti působit výchovně především svým příkladem. S touto formou výchovy je možno začít už od nejútlejšího věku. A rodiče mají děti také poučovat o pravdách víry.“ Tolik kardinál Tomášek.

Každý z nás máme být kladným příkladem pro mladou generaci. Nejen rodiče, ale i babičky, dědečkové, kmotr nebo kmotra. Všichni křesťané máme

za úkol vyzařovat kolem sebe světlo, teplo a přátelství. To je jistě náročný úkol a potřebujeme k tomu hodně fantazie, abychom ten dobrý příklad kolem sebe vyzařovali. Mladí lidé nás sledují, zvláště naše reakce, naše chování, naše názory a přístup k životu.

Pro rodiče platí ještě několik zásadních pravidel:

- 1) Nikdy se před dětmi nehádejte.
- 2) Svou lásku rozdělujte všem dětem stejně – chraňte se vzbudit pocit, že někomu nadřuzujete.
- 3) Nikdy dětem nelžete, ani žertem. Co nesmějí vědět, to zamlčte, ale lhaním, nepravdou si nikdy nepomáhejte!
- 4) Nebojte se trochu kamarádkého přístupu ke svým dětem.
- 5) Když si vaše děti přivedou domů kamarády, chovejte se k nim tak, jak byste chtěli, aby se jinde chovali k vašim dětem.
- 6) Nikdy nekářejte a netrestejte své děti v přítomnosti jiných dětí.
- 7) Nehubujte děti pro jejich chyby, ale chvalte je pro to, co je na nich dobrého. Pochvalte si je dopředu za to, co teprve dokáží – dodáte jim tak sebedůvěry a chuti do jejich činnosti.
- 8) Na otázky dětí vždycky odpovězte. Netřeba říci vše, co vy o tom víte, stačí povědět, na co se děti ptají, co stačí pochopit.
- 9) Přicházejte k dětem vždy se stejnou láskou a dobrou náladou! Jste-li náladoví, děti znejistí a vzdalují se vám.
- 10) Poručte dětem co nejméně, jen to, co opravdu musí být. Když však poručíte, dbejte na splnění rozkazů a nezapomeňte je také pochválit.

Snadno se takové desatero výchovy napíše, ale nic snadného to není, denně mít na paměti všechny ty zásady správné výchovy a řídit se podle nich. A vy, mládeži, mějte proto s rodiči také trochu trpělivosti. Vidíte, jak to s vašim vychováním nemají vůbec lehké. Vždyť nikdo z nás není dokonalý, ale my víme, že Bůh je při nás a že na Jeho pomoc se můžeme spolehnout.

Váš jáhen
Pavel Urban

MARKÉTA MARIE ALAQUE

Narodila se 22. července 1647 v burgundském městečku Lauthecour jako dcera soudce. Když bylo dívce 8 let, zemřel jí otec a ve svých 10 letech onemocněla těžkou dětskou obrnou, která však o několik let později byla náhle vyléčená způsobem nikdy nevysvětleným. Po této těžké době dětství byla Markéta Marie šťastná, když směla vstoupit roku 1671 do řádu Navštívení (salesiánky). Její klášter byl v Paray-le-Monial ve Francii. Mladá dívka měla už před vstupem do kláštera více zjevení. V další době se extáze množily. Její spolusestry měly pro tyto jevy vůči ní silný odpor a pokořovaly mladou řeholnici, kdykoli se naskytla příležitost. Představení ukládali Markétě Marii stále znovu zvláštní zkoušky. Mladá žena však byla ve své víře pevná, nedala se tímto odporem otřást a získávala stále větší lásku k Ježíši Kristu. 16. června 1675 došlo pak k důležitému zjevení v kapli Navštívení. Byl oktáv Božího Těla. Markéta Marie spatřila Ježíše Krista, který jí uložil, aby dala zavést v pátek po oktávě Božího Těla tzv. **pátek Srdce Ježíšova**. V příštích letech se Markéta Marie, ačkoliv byla nadále vystavována nejtěžšímu nevrážení

a obviňování, věnovala vši silou šíření **pobožnosti k Srdci Ježíšovu**. Jedním z jejich nejvěrnějších druhů a podporovatelů byl představený jezuitské osady v témže městě – v Paray-le-Monial, Claude de la Colombiere, který dnes patří k blahoslaveným. Až dlouho po smrti Markéty Marie (16. října 1690), se poprvé konala slavnost Srdce Ježíšova: bylo to v Besanconu. Přeslo ještě asi 150 let, než papež Pius IX. v polovině 19. století oficiálně zavedl **svátek Srdce Ježíšova**. Jeden z jeho nástupců, Benedikt XV., prohlásil řeholnici Markétu Marii Alacoque, 13. května 1920, za svatou. Svěťice bývá zobrazovaná v hábitu salesiánek, většinou se zkříženými rukama na prsou; často se také dívá na Srdce Ježíšovo.

(Zdroj: „Rok se svatými“)

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

• Marek Orko Vácha: **WAKAN TANKA – hodiny náboženství pro věčné začátečníky** CESTA

Ukázka: *Věřím, že aspoň když bychom byli v noci v přírodě, začali o věcech přemýšlet, že by to přišlo, to něco, shora, tak, jak o tom Tolkienovi hrdinové tu a tam mluví. Vesmír, který vznikl, vesmír, který zanikne, a v mezičase my, trápící se, milující, šťastní a nešťastní, se tu chvíli, na vteřinku času, na drobek věčnosti potácíme v akváriu vesmíru, než si nás zase hmota stáhne do sebe zpět, než se od narození atomy mého mozku seskládá v hrobě rozejdou zpátky do hlíny. Věřím, že by se nás to dotklo. V absolutně tmavém vesmíru, který je hromadami štěrku poházenými po prostoru, slunce zasvítlo na kalužinu a vznikli jsme. Věřím, že když bychom se v noci dívali na hvězdy, že by nás to proniklo, to cosi, v čem žijeme, pohybujeme se a jsme, to cosi. Že bychom se spontánně začali modlit. Že bychom pochopili, že náš život má smysl...*

• Štěpán Smolen: **POMINUTÉ CHVÁLÝ** CESTA

Jak přimět češtinářku, aby nosila studentovi o přestávce koblihy? Kde je největší koncentrace vegetariánů bez řidičáku? Co má tanec společného s tykvmi? K čemu je rozkrádání církevního majetku? Kudy se jde do Čičman? Proč za všechno může manželka? Komu prospěla nahota Páně? Kam ještě stoupat, když se vyšlo na vrchol? Odpověď na tyto i ostatní odvěké otázky lidstva se skrývají ve Smolenových chválách na leccos, co jinak bývá při chválení pominuté.

• Mystik z Libanonu / **Svatý Šarbel** DORON

Svatý Šarbel (1828–1898) je velký světec patřící k východní maronitské křesťanské církvi. Už během života jej spolubratři i lidé v okolí považovali za Božího muže, obdařeného mnohými charismaty; když zemřel, děly se u jeho hrobu zvláštní úkazy. Později na jeho přímělu došlo k mnohým uzdravením i obrácením, což vedlo k zahájení kanonizačního procesu.

Hospodaření farnosti v roce 2020

Milí farníci, před létem se oficiálně účetně uzavřelo hospodaření farnosti za rok 2020. Proto nám dovozte zde podat stručnou zprávu o jeho výsledcích. Jistě víte, že to byl „covidový rok číslo 1“, což se v hospodaření farnosti zásadně projevilo. Avšak nejdůležitější, co by mělo zaznít jako první, je: Děkujeme vám, farníkům, že jste svými dary podrželi svou farnost a plně jste nahradili výpadek příjmů z obvyklých komerčních aktivit.

NÁKLADY

Spotřebované nákupy celkem	1 268 108
• materiál	243 642
• energie	830 510
• zboží	193 956
Služby celkem	602 519
• opravy, udržování	261 757
• telefon a internet	30 690
• revize přístrojů a zařízení, účetnictví	51 400
• ostatní služby (honoráře, grafické služby atd.)	258 672
Mzdové náklady	153 065
Ostatní náklady celkem	704 499
• úroky	189 124
• odvody na Arcibiskupství (mzdy PA, svépomocný fond, účelové sbírky)	335 340
• pojištění, ostatní náklady	180 035
Odpisy	2 997 660
NÁKLADY CELKEM	5 725 851

VÝNOSY

Tržby za vlastní výkony a zboží celkem	1 802 545
• z pronájmů a služeb	1 467 017
• z prodeje zboží	335 528
Ostatní výnosy celkem	779 066
• sbírky	406 850
• dotace (MČ Praha 11, Ministerstvo kultury)	190 000
• ostatní výnosy	182 216
Přijaté příspěvky (dary)	2 184 647
VÝNOSY CELKEM	4 766 258
VÝSLEDEK HOSPODAŘENÍ	-959 593

Celkové hospodaření za rok 2020 vykazovalo ztrátu ve výši 960 tis. Kč. Dosáhli jsme výnosů ve výši 4 766 tis. Kč, náklady činily 5 726 tis. Kč. Velikou část nákladů však tvoří odpisy budov a zařízení (3 mil Kč), které přímo neplatíme (vyjadřují spíše naši schopnost pořídit si je znovu, resp. opravovat je). Proto lze tento výsledek hospodaření roku 2020 považovat za dobrý.

Výnosy v roce 2020 byly o 276 tis. Kč nižší než v roce 2019, což není dramatický pokles. Zásadně se ale změnila jejich struktura. Proti roku 2019 vypadly tržby za pronájmy a různé akce ve výši 938 tis. Kč (včetně příjmů z kavárny a občůdku). Poklesly také kostelní sbírky o 481 tis. Kč. To vše jste ale nahradili svými zaslanými dary, které narostly o 1 382 tis. Kč proti předchozímu roku!

Náklady (provozní) nám proti roku 2019 klesly o 1 373 tis. Kč. Částečně kvůli tomu, že se nekonaly obvyklé aktivity a akce, částečně proto, že v roce 2019 byly prováděny větší opravy než v roce 2020. Na začátku roku 2020 byla vynaložena navíc částka 754 tis. Kč na nutnou výměnu kotle, což je „investice“, tudíž nespadá do „nákladů“, ale projevuje se nárůstem hodnoty majetku.

Kvůli nižším komerčním příjmům odvedeme za rok 2020 do Svěpomocného fondu Arcibiskupství o 183 tis. Kč méně než za rok 2019, tedy 57 tis. Kč. V roce 2020 jsme uhradili Arcibiskupství pražskému částku 283 tis. Kč k pokrytí nákladů mzdy jednoho pastoračního asistenta.

Jak bylo zmíněno výše, odpisy z velké míry vyjadřují především naši kapacitu financovat hodnotu stavby KCMT. Tam víme, že naše vnitřní zdroje nestačí a že se opíráme o podporu Arcibiskupství. Celkový dluh z titulu stavby KCMT měl na konci roku 2020 hodnotu 25,0 mil Kč. Úvěr vůči bance splácí Arcibiskupství (AP), a tedy nám klesá dluh vůči bance (4,6 mil Kč) a roste dluh vůči AP (20,4 mil Kč). V roce 2021 dojde k úplnému

nahrazení bankovního úvěru závazkem vůči AP. My se snažíme tento dluh vůči AP snižovat, a to každý rok přibližně ve výši jedné měsíční splátky úvěru (v roce 2020 to byla jen polovina měsíční splátky), tj. ve výši jedné dvanáctiny toho, co platí AP bance. Myslíme, že tím vyjadřujeme myšlenku, že KCMT považujeme za „své“ a chceme je v dlouhodobém horizontu vlastnit bez dluhu.

S očekáváním toho, že i rok 2021 bude náročný z hlediska zajištění komerčních příjmů, nebyly v roce 2020 provedené některé plánované investice.

Aktuální situace v roce 2021

Tržby z pronájmů prostor v první polovině roku 2021 jsou o 35 % nižší než ve stejném období před-covidového roku 2019, tržby z kavárny, občůdku a prodeje novin jsou nižší o 80 %. Kostelní sbírky zaznamenaly pokles o 75 %. V absolutní částce se tedy jedná o pokles příjmů ve výši 1 mil. Kč. Oproti tomu výše vašich darů vzrostla ve stejném období o 310 %, konkrétně o 350 tis. Kč.

Věříme, že díky podpoře vás, farníků, zvládneme překonat i tento obtížný „druhý covidový rok“. Jak víte, přechází na nás např. úplné financování mezd pastoračních asistentů, v letošním roce budeme hradit již dva úvazky pastoračních asistentů, v příštím roce pak další půl úvazek. Postupně realizujeme dlouhodobě plánovanou investici do zatemnění sálu, aby byl prostor lépe využitelný pro široké spektrum programů a také atraktivnější pro nájemce (aby se Karina nemusela dívat do kalendáře, kdy zapadá sluníčko, a tím omezovat čas pronájmu).

V této době, kdy se situace neustále mění, jsme vděční obzvlášť za vaši pravidelnou podporu (trvalý příkaz), ale samozřejmě i za jednorázové dary pro farnost nebo na konkrétní účel. Farnost lze podpořit také nákupem v kavárně nebo knižním občůdku. Víme, že naše farní a duchovní existence nestojí primárně na velikosti našich finančních příjmů. Děkujeme ale, že pamatujete, že je to něco, co nám náš farní život umožňuje, zlepšuje, a berete za to na sebe odpovědnost. Ještě jednou díky za vaši podporu, která pomáhá hospodaření farnosti.

Ekonomická rada farnosti

Ing. Svetožár Belošovič,
Ing. Daniel Audy, Ing. Viktor Fried

sváteční krátké počtení

VYBRALA BLANKA

„Smrt je dnem narození pro druhý, nejdůležitější úsek života“

František Hobizal

Je něco po smrti? Nikdo se ještě nevrátil. Jak to můžeme vědět? Po internetu se šíří hezká odpověď. Začíná nový den, dvě dvojčátka v mamčině bříšku si dávají kávičku a začínají jednu ze svých ranních dětských diskuzí. Vystupují Samuel a Kristýnka. Zatímco Kristýnka je racionalistka typu Václava Klause, Samuel se inspiroval příkladem Václava Malého. K: „Věříš vlastně v život po porodu?“ S: „Ano samozřejmě, je to přece zcela zjevné, že život po porodu existuje. Můj život tady je to jenom proto, abych rostl a abych se připravil na život po porodu, abych byl dost silný na to, co mě čeká.“ K: „To je blbost, žádný život po porodu přece neexistuje. Jak by měl vlastně vypadat?“ S: „Ani já to přesně nevím. Ale určitě tam bude mnohem víc světla než tady. A možná, že dokonce budeme běhat a jíst ústy.“ K: „To je přece úplný nesmysl. Běhat, to přeci nejde. A jíst ústy, to je úplně směšná představa. Máme přece pupeční šňůru, která nás živí. A mimoto je nemožné, aby existoval život po porodu, protože pupeční šňůra je krátká už teď.“ S: „Určitě je to možné. Jen bude všechno kolem trochu jinak, než jak jsme tady zvyklí.“ K: „Vždyť se ještě nikdy nikdo zpoza porodu nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život je jedno velké trápení v temnotě.“ S: „Připouštím, že přesně nevím, jak bude život po porodu vypadat. Ale v každém případě pak uvidíme maminku a ona se o nás postará.“ K: „Máma? Ty věříš na mámu? A kde má jako být?“ S: „Vždyť je to všude kolem nás. Jsme a žijeme v ní jejím prostřednictvím. Bez ní vůbec nemůžeme existovat.“ K: „To je pěkná hloupost! Z nějaké mámy jsem neviděla ani kousíček, takže je jasné, že nemůže existovat.“ S: „Někdy, když jsme úplně zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá. Nebo cítit, jak hladí náš svět. Pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom...“

Z knihy „O naději s Marií Svatošovou“

Náš farní zpravodaj Fchodoviny je dlouhodobě spjatý s osobou, která není vidět, ale bez které by možná ani nebyl. O jejich vzhled a částečně i náplň se stará grafik a archivář naší farnosti Josef Karhan. Požádala jsem ho, aby si našel chvíli a řekl nám něco o sobě a také o svém životě s Pánem.

*Na svět jsem
přišel v Ráji...*

• Kdy a kde ses narodil? Můžeš něco říct o své rodině a odkud pochází tvoji rodiče?

Táta pochází z Horažďovic a máma se narodila v Čechovicích, vesničce u Nepomuku na Plzeňsku. Seznámili se pár let po válce v Teplicích na jakési zábavě svazu mládeže. Mamka tam žila u tety a táta si dodělával obchodní školu. Předtím se musela rodina Karhanových z Horažďovic odstěhovat kvůli pomluvám ohledně kolaborace s Němci, což se nakonec nepotvrdilo. Ale raději odešli do pohraničí na severu do Libouchce u Děčína – taková byla doba.

Rodiče se vzali v Teplicích v roce 1949. Byla to taková „vzdorovitá“ svatba na úřadě – bez rodičů, jen se svědky – údajně kvůli neshodám v rodinách. Máma to nechtěla nikdy moc komentovat.

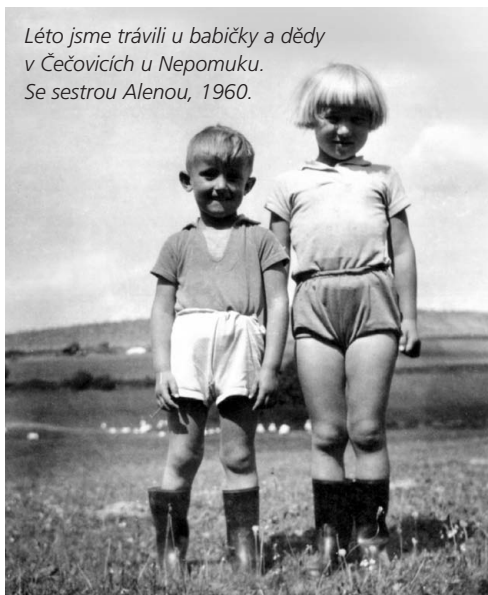
Táta i máma vyrůstali v křesťanských rodinách a byli k tomu vedeni. Táta pravidelně ministroval a mamka chodila na procesy nebo jako družička při slavnostech. Zvláště obě moje babičky byly praktikující, velmi zbožné ženy, a dokonce tátova maminka Marie byla vychována u Školských sester v Horažďovicích. Je proto trochu smutné, že po válce si oba dva našli jinou cestu, po které se vydali. Ale nemám s tím problém, neřeším to, měl jsem je rád, modlím se za ně a rád na ně vzpomínám.

Po ukončení školy v roce 1950 dostal táta povolačský rozkaz k PTP do dolů v Karvině. Měl ale štěstí, protože po nějaké době byl, kvůli dobrému slohu a úhlednému písmu, přidělen do kanceláře velitele útvaru, který byl skoro analfabet :)

Po skončení vojenské služby to tzv. „podepsal“ a jako vojákovi z povolání mu byl v Karvině přidělen byt. Konečně mohli s mámou žít společně.

V roce 1953 se narodila sestra Alena a já přišel na svět 6. února 1956. Místem narození v rodném listě je Karviná–Ráj, což je část města s velkým parkem, kde uprostřed stával zámek, který v té době sloužil také jako porodnice.

*Léto jsme trávili u babičky a dědy
v Čechovicích u Nepomuku.
Se sestrou Alenou, 1960.*

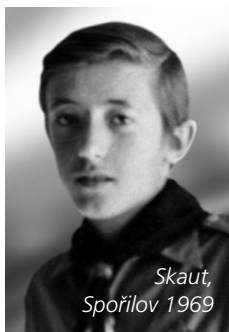
1961

Táta od vojska odešel v roce 1958 a našel si práci v Praze. Po jakési složité výměně bytů jsme se přestěhovali do Záběhlic – do malé garsonky. No a ze mne se ve dvou letech stalo dítě pražské periferie.

V Záběhlicích jsme chodili do kina Pionýr, na kopci hráli fot-

bal, jezdili na kole v zámecké zahradě, v zimě boby, brusle-šlajfky – no prostě, krásná klukovská léta.

Když jsme s klukama zkoumali Botič nebo chytali čolky v „Hamráku“, byly někdy slyšet zvuky varhan místního kostelíka *Narození Panny Marie*. Lidé vycházeli z kostela a mně to připadalo všechno takový zvláštní, jako z jiného světa. Ptal jsem se na to mamky, ale dostával jsem spíše vyhubavou odpověď. V roce 1965 jsme se přestěhovali na Spořilov.

*Skaut,
Spořilov 1969*

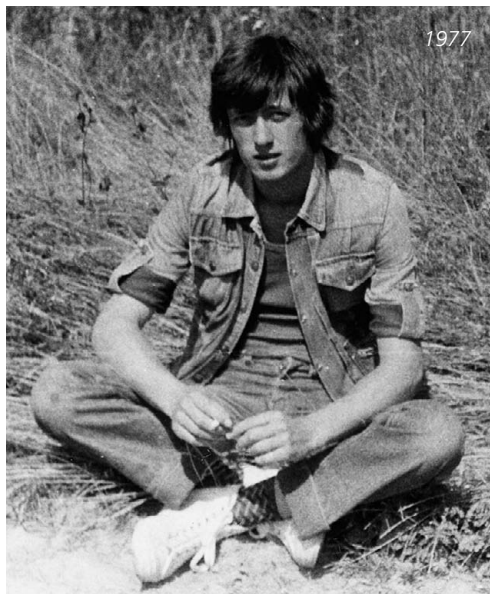
• **Kdo tě vedl a inspiroval v dětství? Víš, že jsi tělem a duší skaut.**

Asi v deseti letech jsem objevil knihy pana Foglara a jeho úžasný svět. Kdo je stejného ražení, tak mi rozumí. Koncem 60. let byl na několik let obnoven Český skaut–Junák a já

jsem prožil s junáckým oddílem na Spořilově hezké období. Vedl jsem také oddílovou kroniku, takže už tehdy jsem procházel jakousi průpravou a předurčením k mé profesi grafika, kronikáře :)

Jak známo, po roce 1970 začala tuhá normalizace, Junák byl „sloučen“ s Pionýrem, začalo období temna – jak ve státě, tak i pro mne osobně – a dospívání si u mne začalo vybírat svou daň.

V té době jsem nebyl žádný svatoušek. Zanedbával jsem školu i učení, scházeli jsme se po bytech, večer hospody, alkohol, vypalovali jsme jednu cigaretu za druhou. Kolikrát jsem vůbec nepřišel domů a máma byla ze mne nešťastná. Kvůli velké absenci ve škole mě chtěli vyloučit z učení, ale dostal jsem ještě poslední šanci s výstrahou. Nakonec všechno dobře dopadlo – typografem jsem se vyučil a ještě jsem byl přijat na Odbornou školu výtvarnou (Hollarku), kterou jsem zdárně absolvoval.

1977

• **Dnes lidé vstupují do manželství kolem třicítky, ale ty patříš do generace těch, kteří se brali kolem dvacítky. Jak jste se s Danou seznámili? Kolik máte dětí a vnoučat?**

S Danou jsme se seznámili v rockové kapele, když jsme sháněli zpěvačku. Moc se jí nechtělo, ale přivedla ji tam naše známá. Chodili jsme spolu asi rok a půl a v roce 1979 jsme byli oddáni na nuselské radnici, a to byl už na cestě první syn Lukáš. Daně bylo 19 a mně 23 let. Druhý syn Šimon trochu otálel a přišel na svět až po 11 letech. Dnes jsou to dospělí chlapi a já dnes jen kroutím hlavou, jak to vše uteklo. Máme také vnuka Maxe od prvního syna Lukáše.

• **Bydleli jste hned na Jižním Městě?**

Po svatbě jsme bydleli v Holešovicích a potom na Lhotce. A nakonec jsme dostali družstevní byt tady na Jižním Městě. To bylo v roce 1981.

• **Jaká byla tvoje cesta od Pánova zavolání až ke křtu? A kdy a kde to bylo?**

Vždy mne přitahovalo tajemno, záhady, nevysvětlitelné události. Na učilišti v tiskárně jsem měl věřícího kamaráda Jirku, se kterým jsem vedl dlouhé debaty, až hádky kolem víry v Boha. Odmítal jsem církevní kulisu s jejími kostely a obřady, ale o Bohu jsem přemýšlel a toužil poznat jeho cesty.

Svatba 1979, Nuselská radnice

Svatba 1984, Spořilov u sv. Anežky

Moji konverzi a vstup do církve silně ovlivnila knížka „Píseň o Bernadettě“, byla to taková poslední kapka po dlouhém přešlapování. Uchopil jsem nataženou Boží dlaň, nechal se vytáhnout z jámy a byl mi ukázán nový, úžasný svět.

Přípravu na křest jsem absolvoval u otce Řehoře Marečka a zrovna v tu dobu mě tlačili soudruzi v zaměstnání ke vstupu do KSČ :). Ale v tom jsem měl jasno a místo postupu v zaměstnání jsem si vybral cestu za Pánem Ježíšem. Pokřtěn jsem byl u bl. Anežky na Spořilově a mým kmotrem se nestal nikdo jiný, než onen kamarád z učňáku – Jirka :). Psal se rok 1984 a bylo mi 28 let.

• **Tvá konverze proběhla v prvních letech manželství. Jak ji přijala tvá žena? Měli jste pak ještě svatbu v kostele?**

Po mém křtu jsme se rozhodli nechat si manželství požehnat a potvrdit před oltářem a uspořádali jsme repete-svatbu v kostele bl. Anežky na Spořilově, jen za účasti našich svědků. Naše manželství před Pánem Bohem „svázal“ P. Řehoř Mareček. Oba kluky máme pokřtěné. Dana křtěná není, ale ráda se mnou chodí každý rok o svátku Svaté rodiny na požehnání.

• **Kdy jsi začal chodit do naší farnosti?**

Nejdřív na Spořilov k bl. Anežce, potom nějaký čas do kostela sv. Vojtěcha na Novém Městě, kde jsem zpíval gregoriánský chorál s rodinou pana Poláka – a mezitím střídavě do našeho chodovského kostelíku za působení pátera Šulce, později Michaela Slavíka a Petra Bubeníčka.

• **Jaké máš křestní a biřmovací patrony? Kterí světci ti jsou blízcí a uchyluješ se k jejich přímluvě?**

Byl jsem pokřtěn v den svátku sv. Patrika, biřmován v den sv. Filipa Neriho a posvěcení našeho manželství bylo v den sv. Kateřiny Švédské. Patrona k mému biřmování jsem si vybral sv. Jana Evangelistu.

• **Kdy ses potkal s františkánem P. Benediktem Holotou? Co si od něho neseš do života?**

S otcem Benediktem jsem se seznámil v roce 1994 nad jeho knihou „Hovory na nemocničním lůžku“, ke které jsem připravoval obálku pro nakl. Zvon. – Otec Benedikt mně velmi pomohl s návratem do katolické církve. Měl jsem tehdy duchovní krizi a dva roky jsem chodil k protestantům do KS (Křesťanské společenství).

• **Jak jste se potkali vy dva: ty a Fchodoviny?**

Předchůdcem současného farního zpravodaje byl časopis Fchod, který pod vedením Václava Lásky, Ferdinanda Peroutky, Lucky Staňkové, Alice Žváčkové a jiných, začal vycházet v roce 1995. Fchod byl velmi zdařilý a měl dobrou obsahovou úroveň. Ke své škodě se asi po třech letech začal měnit na pouhý programový a informační leták s názvem Život farnosti. Koncem roku 2001 otec Václav Chroust rozhodl, že oživíme tradici a budeme vydávat farní měsíčník s názvem Fchodoviny. Pověřil Radka Tichého, aby si to vzal na starost. S Radkem jsme se dobře znali a on věděl, že jsem profesí grafik/typograf. Požádal mne o nezávaznou spolupráci a druhé číslo jsme již

připravili společně. Přiznávám, že se mi tenkrát do toho moc nechtělo, a nakonec jsem s menší pauzou u toho zůstal dodnes :)

• **Příprava Fchodovin zabere určitě dost času, ale vidím na tobě také potěšení z této práce. Jak například vybíráš fotografie pro titulní stránku?**

Fchodoviny dělám bezmála 20 let. Bylo období, kdy jsem je připravoval sám, nebyli lidi, redakce neexistovala – a šlo to také, muselo to jít... Odměnou vždycky je, že třeba někoho potěší, povzbudí, udělají mu radost – tohle byl vždy můj hlavní motiv. Beru to jako službu ve farnosti – někdy je to časově náročné, zvláště, když se mi sejde více práce najednou. A obálky... musí přitahovat, zaujmout – občas přidám verš z Pisma – obrázky přicházejí podle svátků, významné události nebo určitého zajímavého článku. Díky naší fotografe Aničce je z čeho vybírat.

No ale léta běží a už vážně uvažuji o nástupci, kterému bych předal „štafetový kolík“.

• **Máš své oblíbené knihy, filmy a obrazy?**

Jako kluk jsem četl Foglara, Setona, Londona, později třeba – Kámen a Bolest, Moulin Rouge, Stařec a moře, Na západní frontě klid, knihy Jana Wericha. Po konverzi spíše duchovní jako Píseň o Bernadettě, knihy diktované ct. Kateřinou Emmerichovou, Deníček sv. Faustyny, duchovní deníky, z filmů např. Tanec s Vlky, Mise, Sedm let v Tibetu, Padre Pio. A obrazy... těch je moc... asi nejvíc geniální Michelangelo, některé impresionisty – a z českého prostředí František Tichý, Jan Zrzavý a samozřejmě od mládí romantický Zdeněk Burian :)

• **Kaké jsou tvé koníčky a záliby, jak relaxuješ?**

Odmala jsem kreslil, maloval. Dokonce jsem měl několik výstav. Mám rád muziku od starých dobrych Beatles, Paula McCartneyho, Pink Floyd, Phila Collinse... a na druhou stranu klidný gregoriánský chorál. Je to podle nálady. No a hraju na buben (djembe) v kapele nebo v kostele.

• **Jak ty osobně vnímáš otázku celibátu kněží?**

Jako konzervavec jsem pro celibát kněží a promiň mi ten průměr..., nedovedu si představit pana faráře, který si z manželského lože odskočí na mši sv. a potom rychle s manželkou a čtyřmi dětmi na chatu natřít okna nebo zalejt okurky :)

Být pastýřem ve farnosti je služba na plný úvazek – je to svátost...

• **Jak se díváš na rozvedená církevní a znovu uzavřená jiná manželství?**

Je to tragédie, porušení slibu, nemělo by to být... ale asi je to někdy nevyhnutelné.

• **Máš verš nebo citát z Bible, který ti pomáhá ve chvílích smutku, bolesti a beznaděje.**

Genesis 28,15 – „Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil.“

• **Hodně podnětů i pro náš duchovní život jsi nám již sdělil, ale je něco, co bys chtěl ještě vzkázat, podělit se s námi?**

Před několika lety se u mne objevila nemoc, naštěstí nezhoubná. Tato zkušenost mi pomohla přehodnotit spoustu věcí v mém životě, ale vím také, že jsou lidé na tom daleko hůř.

Víš, je mi líto opuštěných, nemocných lidí nebo bezbranných, týraných dětí – těch malých bezmocných tvorečků, které tento svět tak nelítostně válkuje a drtí. Oni se neumějí bránit... Každá rodina může být taková malá tvrz, která ochrání ty svoje malíčky a udrží si pospolitost v lásce i odpuštění.

Nenechme si nabourat obranné zdi našich rodin a nepouštějme to zlo, které se urputně snaží dostat do našich domovů a vše rozvrátit, ničit.

• **Děkuji, Pepo, za rozhovor**

Katka

Blíží se parlamentní volby, kandidáti se předhánějí, kdo je největší, nejschopnější, nejchytřejší, kdo to tady zase všechno napraví.

To takoví apoštolové, to bylo něco úplně jiného. Nebo snad ne?

(viz. Mk 9,33-34 nebo Mk 10,35-41)

Kdo je největší

Učedníci seděli okolo ohně, opékali ryby a netrpělivě čekali na Ježíše, až se domodlí a sejde z hory.

Jakub řečený mladší zamyšleně šťoural klackem v ohništi. Už delší dobu o něčem přemýšlel. Pak se z ničeho nic podíval na ostatní: „Myslím, že bychom se měli začít připravovat.“

„Na co?“

„Na převzetí moci. Když nám teď Ježíš potvrdil, že je Mesiáš... A chystá se jít do Jeruzaléma.“

„Do Jeruzaléma? Teď, když si proti sobě poštvál celou veleradu, farizeje, saduceje a já nevím, koho ještě?“

„No právě. Ježíš přece není takový hlupák, aby šel do Jeruzaléma a nechal se tam zabít. To znamená, že má jiné úmysly.“

„Jasně. Chce obnovit v Izraeli království.“

„Konečně skončujeme s Římanama.“

„A naši zprofanovanou veleradou.“

„A nastolíme království míru, pokoje a spravedlnosti.“

„A v tom musíme Ježíšovi pomoci.“

„Podpořit ho.“

„Ovšem. Přece nebude chudák kralovat sám.“

„Takovýmuhle lidu izraelskýmu. Jak to říkal Hospodin Mojžíšovi?“

„Je to lid tvrdé šíje.“

„Takže nás k tomu bude potřebovat.“ Jakub byl rád, že jeho návrh byl přijat celkem jednomyslně. „Koneckonců, proč by si nás jinak vyvolil a zaslavčoval nás do Božích tajemství?“

„On bude udávat směr a my to budeme realizovat.“

„No právě. A tak bychom se měli dohodnout, co, kdo a jak. A začít se učit vládnout. Polovina z nás jsme ‚jen‘ rybáři, to není ideální kvalifikace pro nejvyšší státní posty. Možná ještě tak pro ministerstvo zemědělství.“

„Jaký ‚jen‘ rybáři?“ ohradil se Filip.

„Nech ho, má pravdu.“ Petr se obrátil na Jakuba: „Koukám, jak ti to jde, jak to máš promyšlený. Z tebe by mohl být dobrý vicepremiér. S tebou by se mi dobře spolupracovalo.“

„Počkat. Jakej vicepremiér? Jak spolupracovalo?“ vyjel na Petra Tomáš. „To vypadá, jako by sis byl jistě, že premiérem budeš ty?“

„A ne snad? Slyšeli jste to před chvílí sami. ‚Ty jsi Petr, skála, a na té skále zbuduji svou církev.‘ Co by to jako znamenalo jinýho?“

„Seš si nějak moc jistě. Já jsem taky chtěl říct, že je Mesiáš. Ale tys byl rychlejší, protože’s byl blíž,“ nedal se odbýt Tomáš.

„Nech ho být. Ono mít nejvyšší funkci...“

„Druhou nejvyšší. První je přece Ježíš.“

„Dobrá, tedy mít druhou nejvyšší funkci znamená mít i druhou největší odpovědnost,“ mírnil Tomáše Jakub. „Raději se dohodněme na ostatních resortech. Můžeme začít tím zemědělstvím a rybolovem.“

„To bych nechal na konec, až který rybář zbyde.“

„To ti jako nepřipadá důležitý, kdo bude národ živit?“

„Kdo? Vzpomeň si na zázračné rozmnožení chlebů a zázračný rybolov. Je otázka, jestli takové ministerstvo bude vůbec potřeba.“

„Dobrá, odsuňme to na později. Takže třeba finance.“

„Beru,“ řekli současně Jidáš a celník Matouš. Chvilí se na sebe dívali překvapeně a pak se začali hádat.

„Jak, беру?! Copak ty máš na to nějaký školy?“ osopil se na Jidáše Matouš.

„Na co školy? Stačí praxe,“ bránil se Jidáš. „Skoro tři roky jsem vaším pokladníkem.“

„A já mám třináct let praxi jako celník, poslední tři roky dokonce jako vrchní celník, takže...“

„Takže tím bych se v židovským národě zrovna nechlubil.“

„Hele, ty nemáš co říkat, ty tvoje finanční machinace...“

„Nechte toho!“ okřikl je Petr. „Ještě tu máme centrální banku, tam potřebujeme taky někoho finančně zdatného. Tak si to nechte v klidu projít hlavou. Jestli se budete takhle hádat, přidělím finance tady Tadeášovi.“

„Jen to ne!“ lekl se Juda Tadeáš. Ale spíš jen tak pro sebe, aby nevypadal jako zbabělec.

„Já bych si vzal vnitro a obranu,“ ozval se do finanční rozepře Šimon Horlivec. „Znám pár šikov-

nejch ostřejích hochů, s kterými dokážeme udržet pořádek. Hlavně ze začátku. Než všichni pochopí, že to myslíme dobře.”

„OK, píšu si... Pak tu máme další důležitý ministerstvo – zahraničí.”

„To bych bral, rád bych se někdy podíval do Říma. Ale cesta je moc drahá, takhle bych to měl zadarmo,” nesměle se přihlásil Filip.

„A to jako myslíš, že to je dostatečná kvalifikace? Co ty Jakube?” obrátil se Petr na Jakuba zvaného Starší.

„Jakuba bych navrhnul spíš na ministra spravedlnosti,” oponoval Jakub mladší. „Budeme potřebovat dobré soudy, abychom zatočili s těma kolaborantama, co se spolčujou s Římanama. A Jakub, vždyť ho znáte. Ten když zařve, tak se všichni roztrěsou a kápnou božskou.”

„Dobře, Jakubovi přidělíme spravedlnost. A co jeho brácha? Jene, ty přece umíš řecky, latinsky, hebrejsky, aramejsky...”

„A taky umí psát,” podpořil Petra Jakub. „To je v mezinárodním styku dost důležitý. Mimochodem, ty tvoje zápisky z našich cest, měl bys to někdy vydat, to bude mít úspěch.”

„A není na to moc mladej?” Nebyl by to Tomáš, kdyby se mu zase něco nezdálo.

„Otrká se, nikdo jsme to nestudoval. Já souhlasím.”

„Když myslíte,” klidně odvětil Jan.

„Dál... Ministerstvo náboženství?” Petr se rozhlédl po kamarádech. „Spojil bych ho ještě se školstvím a kulturou, to v židovství patří tak nějak dohromady. Co ty Bartoloměji. Ježíš o tobě přece řekl, že jsi pravý Izraelita...?”

„No, jestli myslíte. Ale že bych se zrovna těšil na ty diskuze s farizeji a saduceji.”

„Pak tu máme zdravotnictví, kdo se hlásí?” Petrovi se role premiéra, byť trochu samozvaná, začínala líbit.

Ticho.

Po chvíli se ozval Tomáš: „A bude zdravotnictví vůbec potřeba? To přece vyřeší Ježíš několika zázraky.”

„Ty bys taky nechal všechno na něm. Nechci tu pochybovat o jeho schopnostech, ale přece jen jsme docela velký národ. A předpokládám, že království postupně rozšíříme, až...”

„Do Egypta.”

„Do Říma.”

„Do Hispánie.”

„Do Ameriky.”

„Co je to Amerika?”

„Nevím, ale tak nějak mi to připadlo, že by to mohlo být ještě dál než Hispánie.”

„Amerika neexistuje. Učili jsme se to ve škole.”

„Třeba nějakou Ameriku někdy někdo objeví.”

„Pánové, neodbočujte, teď řešíme zdravotnictví,” umravňoval kolegy Jakub.

„Já znám jednoho mladého, šikovného lékaře. Lukáš se jmenuje. Až ho potkám, můžu se ho zeptat,“ vzpomněl si Tadeáš.

„Zkusit to můžeš. Ale nerad bych to nějak moc rozšiřoval mimo naši partu, abychom to udrželi pod kontrolou,“ začal se obávat Petr. „Teď ještě to ministerstvo zemědělství a rybnářství, kdo z rybářů ještě nemá žádnou funkci?“

„A musí to být rybář? Vždyť to bude střet zájmů! To by měl být někdo mimo obor.“ Samozřejmě, zase Tomáš.

„Jo, nejlépe, aby tomu vůbec nerozuměl, že. To prostě musí být člověk od fochu. Hlavně budeme muset dobře hlídat dotace.“

„Hele, Tomáši,“ přerušil debatu o zemědělství Petr. „Ty jsi takový šťouara, co kdybys vzal ředitele nejvyššího kontrolního úřadu.“

Tomáš nevěděl, jestli má být poctěn, nebo se má stydět, tak jen přikývl.

„A co Ondřej?“

„S tím už jsem trochu domluvenej,“ řekl Petr. „Bude mi dělat vedoucího úřadu vlády a zároveň vedoucího královské kanceláře.“

„Hele, a neděláte si z toho trochu rodinný podnik?“ Tomáš to opět nevydržel. Petr se na něj přísně podíval, a tak to Tomáš raději dál nerozváděl.

„Z rybářů tu zbyl už jen Filip, ministerstvo zemědělství a rybnářství je tedy tvoje.“

„A co s tebou, Tadeáši?“ prohlížel si nadějně zaplněný seznam Petr. „Ty se nikam nedereš, seš takovej tichej...“

„Víš, jak vás tu tak poslouchám... Co kdybych zůstal jako taková kádrová rezerva? Kdyby třeba někdo potřeboval pomoci nebo tak nějak...“

„No, ona tu stejně už žádná funkce nezbyla, tak snad nějakou vymyslíme později.“ Petr byl spokojený, všechno šlo podle jeho představ. „Myslím, že nás Ježíš pochválí, jak jsme prozíraví. Pamatujete, jak nám vyprávěl o těch deseti pannách?“

„Tak o čem tu, chlapi, rukujete?“ Ježíš se najednou objevil uprostřed nich. „Je vás slyšet až tamhle na hoře, jeden se skoro ani nemůže v klidu pomodlit.“

A co Ježíš apoštolům řekl, když vyslechl jejich návrhy? (Mk 10,42-45).

Honza Zi

PŘÍPRAVA NA MANŽELSTVÍ

Tak jako každý rok, otevíráme i letos cyklus Příprav na manželství, kam jsou zváni všichni, kdo plánují svatbu na jaře 2022 či později nebo termín svatby ještě nemají.

- obsah manželského slibu
- pohled církve na manželství
- psychologie muže a ženy, konflikty
- osobní zralost, vztah k Bohu
- intimní život, děti
- materiální stránka rodiny
- rodiče, přátelé, zaměstnání...

Není důležité, jestli jste z naší farnosti nebo odjinud, hlavní je, že vám záleží na vašem vztahu. S přihlášením neváhejte, na jaře bývají kurzy plné.

Jak a kdy?

V malém společenství se budeme setkávat cca 2x měsíčně (podzim 2021 – jaro 2022).

Konkrétní termíny si domluvíme podle možností účastníků. Proto prosíme, ozvěte se co nejdříve.

Kdyby se epidemiologická situace opět zhoršila natolik, že by fyzické setkávání nebylo možné, přejdeme na online.

Kontakt a bližší informace:

priprava.na.manzelstvi@seznam.cz
tel. 731 400 261, 272 929 001

Těší se na vás Jana a Honza Zindulkovi

zprávičky z Farní charity

Paní Vilma žije s dcerou v jednom z chodovských domečků. Hudebnice, vynikající houslistka, eme-ritní kantorka na Akademii múzických umění i konzervatoři. Jejím hlavním zájmem je vážná hudba a umění obecně. Věkem se už blíží devadesátce, ale tělíčko jí stále dobře slouží a myslí jí to lépe než mnohým mladším ročníkům. Po domečku se pohybuje naprosto samostatně a bez problémů se o sebe postará. Ven už bez doprovodu nevychází. Dcera chodí do práce a my paní Vilmu každý pracovní den odpoledne navštěvujeme. Pokud počasí dovolí, chodí s ní pracovnice na dlouhé procházky, které kombinují s drobnými nákupy. Když prší, vždy si vymyslí nějaký program doma.

Nedávno nám volala dcera, abychom odpoledne nechodili, že maminku v noci odvezla sanitka. Po obědě ovšem volala sama paní Vilma, že už je doma. Jestli by pečovatelka nemohla přeci jen přijít. Je krásně, odpoledne na procházku jak dělané. Byli jsme trochu v rozpacích. Procházka hned po návratu z nemocnice? Kolegyně se snažila klientku brzdit. Na druhé straně linky se ozval klientčin typický chraplavý smích. Prý je to povedená historka, že nám to musí vyprávět. S jejím dovo- lením jsme na telefonu zapnuli hlasitý odposlech.

„Holčičky moje, to se nasmějete. Včera večer jsem nemohla usnout. Převalovala jsem se v posteli asi hodinu. Pak jsem to vzdala. Vstala jsem, že si pus- tím nějakou uklidňující hudbu. Probírala jsem se svojí sbírkou a padla mi do oka Fantastická symfo- nie. Ona by se tedy měla jmenovat Fantazijní, ale tím vás nebudu zatěžovat. Hectora Berlioze, Fantastická symfonie, první věta by mě mohla pěkně ukonej- šit ke spánku. Znáte příběh, který je s tou hudbou spojený? Asi ne, no to je jasný.

Skladatel je Francouz, tak je tam spousta emocí. Děj je dramatický. Mladý hudebník se nešťastně zamiluje, a tak si vezme opium. To navodí hluboký spánek, ve kterém se mu zdá děsivý sen.

První věta je poměrně něžná a snívá. Hudebník v ní vzpomíná na svůj život před tím, než poznal

svou milovanou. Doufala jsem, že se při ní usnu, ale nestalo se. Hudba mě pohltila a já poslouchala dál. Ve druhé větě je hlavní melodie ve zna- mení valčíku. Navozuje představu, že se hrdina pro- plétá plným parketem a hledá svoji lásku. Třetí věta začíná lyricky, hrdina je na venkově, obklopen klid- nými zvuky polí a lesů. Když tu se dívka znovu obje- vuje. Hrdina má zlou předtuchu, začíná na dívku žárlit a konec věty předpovídá nastávající drama. Ve čtvrté větě napětí narůstá. Hudebníkovi se zdá, že dívku zabil a je veden na popraviště. Hudba je rázná, energická, v pochodovém rytmu. Následuje hudebně ztvárněná poprava, zakončená fanfá- rou symbolizující vstup do pekla. Poslední věta se jmenuje sabat čarodějnic. Hudba je temná, stra- šidelná, pátá věta a celá symfonie je zakončena bouřlivým finále.

Poslouchala jsem symfonii až do konce. Drama posledních dvou vět mi dost rozbouřilo krev. Vypnula jsem přehrávač, že si půjdu lehnout. Před tím jsem si potřebovala odskočit. Na záchodě se mi zatočila hlava, upadla jsem a chvíli byla bez sebe. Dcera sly- šela ránu, vyděsila se a hned zavolala záchranku. Když přišli záchranáři, už jsem byla při vědomí. Měli strach, aby to nebyla mrtvice. Pálili na mě hromadu otázek. Kolikátého je? Kde jsem? Kdo je teď pre- zidentem? Tak to jsem všechno zvládla bez potíží. Potom se ale zeptali, jestli vím, co se mi stalo? Já bezelstně odpověděla, že se mi z toho sabatu čarodějnic asi zatočila hlava. Jim bylo v tu ránu vše jasné! Naložili mě do sanitky a šupem vezli přímo do Bohnic. Cestou přes Prahu jsem si v sanitce říkala, že s pravdou opravdu nejdál dojdeš. V mém případě až na psychiatrii. U příjmu už jsem byla opatrnější. Lékařce jsem řekla, že jsem poslouchala hudbu. Když jsem potom šla před spaním na záchod, zato- čila se mi hlava a upadla jsem. Paní doktorka konsta- tovala, že na mně nenachází nic neobvyklého. Raději si mě tam nechala přes noc na pozorování. Vyspala jsem se na oddělení a ráno vše vyprávěla ošetřují- címu lékaři. Ten málem umřel smíchy a propustil mě domů. Jsem v pořádku, umytá, najedená, nudím se. Šla bych se projít a možná do cukrárny. Tak pošlete mi někoho?“ zakončila paní Vilma svůj příběh.

Přeji nám všem veselý a barevný říjen.

Eva Černá

Milé děti, v Bibli můžeme číst o tom, jak měl Pán Ježíš rád děti a jak je zval, aby k němu s maminkami chodily. Na horním obrázku vidíte maminku s děťátkem a okolo jsou různé věci. **Vybarvete nebo zakroužkujte to, co maminka potřebuje k péči o své děťátko, zbylé věci škrtněte.** Na dolním obrázku je Pán Ježíš obklopený dětmi. Můžete obrázek vybarvit a dát dětem jména.

Příště se na vás
těší Blanka
a Martina Hlaváčová,
která pro vás
obrázky maluje.

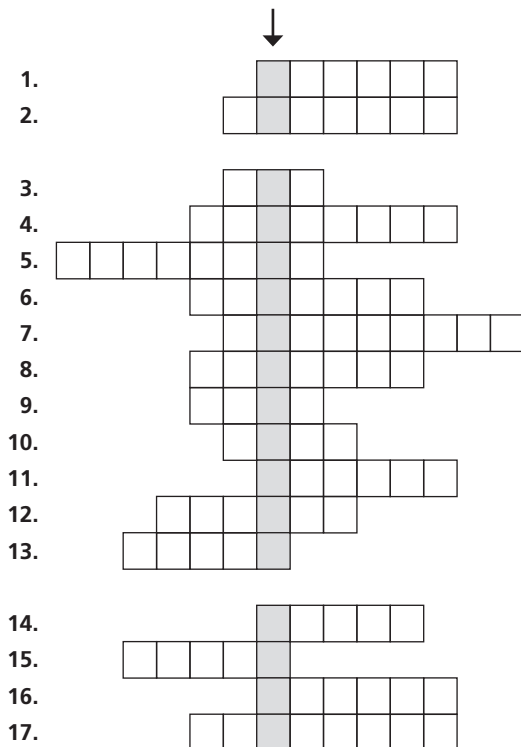
Ahoj holky a kluci, soutěžíte rádi? Body, medaile, odměny... Kdo by neměl radost, když dá gól nebo doběhne první, vidíte. Ale soutěžit se nemusí jen ve sportu. Možná bude zajímavé, co k tomu v Písmu říká Ježíš:

„Kdo chce být mezi vámi první, ať...”

Tady je úkol pro vás: do šedých políček napiště tajenku křížovky. Příjemné luštění přeje Blanka ☺

Legenda ke křížovce

1. Jméno řeky, kde se Ježíš podrobil křtu od Jana Křtitele.
2. Jméno panovníka, který nechal povraždit v Betlémě a okolí malé děti do věku dvou let.
3. Která zvířata se podle citátu z bible živí drobtý, které dopadnou pod stůl? („Není správné vzít dětem chléb a házet ho...”)
4. Které zvíře se vrátilo na archu k Noemovi se snítkou?
5. Které zvíře projde snáze uchem jehly než bohatý do království nebeského?
6. Ke komu spěchala Maria, když se dozvěděla o jejím těhotenství? (1. pád)
7. Kde Ježíš bojoval s vlastním strachem a prosil Otce o odejmutí kalicha hořkosti, aby ale nakonec pokorně přijal Jeho vůli?
8. Který archanděl navštívil P. Marii se zvláštní otázkou ohledně jejího mateřství?
9. Kde učinil Ježíš první zázrak?
10. V co přitom proměnil Ježíš vodu?
11. Které zvíře svým hlasem usvědčilo Petra, že stačil třikrát zapřít Ježíše?
12. Jméno starce, který v Chrámu poznal v miminku Ježíši Spasitele.
13. Jak se jmenoval tatínek P. Marie?
14. Do stáda kterých zvířat zahnal Ježíš zlé duchy z posedlého člověka?
15. Který apoštol zradil Ježíše?
16. Cestou do kterého města potkali učedníci Ježíše po Zmrtvýchvstání, hovořili s Ním, ale poznali Ho až při lámání chleba?
17. Jak se jmenoval otec Jana Křtitele, který byl pro svou nedůvěru potrestán nemotou, dokud nenapsal jméno svého novorozeného syna?

KALENDÁRIUM na školní rok 2021–2022

Datum	rok	událost / akce
4. 9.	sobota 2021	18.00 – Výročí posvěcení sv. František. Bohoslužba u sv. Františka
5. 9.	neděle 2021	Pouť KCMT (5.9.)
22. 9.	středa 2021	od 17.00 Zpovědní den pro děti – začátek katechetického roku, KCMT
2. 10.	sobota 2021	Farní den – 10.00 Mše svatá sv. František
16. 10.	sobota 2021	DOBRODEN
2. 11.	úterý 2021	17.00 – Dušičková pobožnost na hřbitově, 18.00 – mše sv. u sv. Františka
27. 11.	sobota 2021	Výroba adventních věnců (během Jarmarku)
4. 12.	sobota 2021	DOBRODEN
5. 12.	neděle 2021	Mikulášská v KCMT
14. 12.	úterý 2021	Zpovědní den pro farnost - sv. František
15. 12.	středa 2021	Zpovědní den pro děti – KCMT
...	2021	Výprava pro Betlémské světlo
...	leden 2022	Tříkrálová sbírka
...	leden 2022	Ples
12. 2.	sobota 2022	Den nemocných
26. 2.	sobota 2022	Masopustní veselice
2. 3.	středa 2022	Popeleční středa
7. až 20. 3.	2022	Jarní prázdniny, Praha 1–5 a Praha 6–10
19. 3.	sobota 2022	DOBRODEN
30. 3.	středa 2022	Zpovědní den pro děti – KCMT
6. 4.	středa 2022	Zpovědní den pro farnost – KCMT
30. 4.	sobota 2022	Pěší pouť na Svatou Horu
14. 5.	sobota 2022	Zpověď před 1. sv. přijímáním
14. 5.	sobota 2022	DOBRODEN
15. 5.	neděle 2022	První sv. přijímání 11.00 – (případně sobota 14. 5.)
15. 5.	neděle 2022	15.00 – Pouť u Kapličky sv. Jana na Hájích (16. 5. svátek sv. Jana)
29. 5.	neděle 2022	Výročí posvěcení KCMT (26. 5. 2007 – 15 let)
10. 6.	pátek 2022	NOC KOSTELŮ
15. 6.	středa 2022	Zpovědní den pro děti, zakončení katechetického roku
• Adventní duchovní obnova 2021 – úterý u sv. Františka • Postní duchovní obnova 2022 – středa v KCMT		

Zveme děti a mládež
ve věku od 8 let na

FARNÍ HORY o jarních prázdninách

5.–12. 3. 2022 opět na chatě Lucky
v Peci pod Sněžkou. Těšíme se na všechny!

**KSK
PRAHA**

PROGRAM / AKCE

■ **2. 10. – FARNÍ DEN (chodovská pouť)** u kostela sv. Františka – program najdete na www.kcmt.cz

■ **10. 10. / 18.00 – Koncert smyčcového orchestru ARCHI.** Vstupné dobrovolné.

■ **13. 10. / 19.00 – Hudební kavárna** – posezení s hudbou v Café Terezie. Hudbou nás potěší „Čauvykrosny“ – folková/trampská hudební skupina. Vstupné 60,-.

■ **14. 10. / 19.00 – Zastavení u Matky Terezy** s Janou Frantíkovou. Několikanásobná maminka a pěstounka. Společně s manželem zlepšila postupně život několika dalším dětem, kterým funkční rodina chyběla. Působí jako lektorka v oblasti výchovy, o pěstounství vede kurzy a přednáší.

■ **17. 10. / 15.00–18.00 – Taneční odpoledne** se skupinou „Hvězdný prach“. Vstupné jednotlivců 80,-, pár 150,-.

■ **24. 10. / 17.00 – DIVADLO – Rybáři.** Minimalistická inscenace v tradici vypravěčského divadla Daria Fo. Jeden herec, desítky postav, dva nezvyklé hudební nástroje. O následcích, které zanechaly biblické události na lidech, o kterých se v Bibli moc nepíše. Hraje Jan Horák. Vstupné doporučené 100,-.

■ **2. 11. / 17.00 – Dušičková pobožnost** na chodovském hřbitově a od 18.00 mše svatá v kostele sv. Františka.

■ **Výstava obrazů Věry Vyčítalové**
v KCMT do konce října.

■ **Keramika SEN** – Keramika pro dospělé v ateliéru „Su.terrén“ v KCMT, školní rok 2021/2022

- pondělí 10.00 až 12.00
- I. pololetí: 4. 10. 2021– 24. 1. 2022
- Cena: 200 Kč za lekci / 120 min.

Začínáme 4. 10. Přihlášky u lektorky Jany Domšové: janadomsova@gmail.com, nebo na tel. 603 281 864.
Kapacita omezena na 10 osob.

■ Keramika a práce s hlinou pro děti a dospělé

- Malý sochař a keramik (pro děti od 6–9 let)
Čtvrtek 15.30–16.30, 60 min., cena za pol. 1 500,-
- Sochař a keramik junior (pro děti 10–15 let)
Čtvrtek 16.30–18.00, 90 min., cena za pol. 1 900,-
- Sochař a keramik–nejkrásnější hobby (pro každého od 16 do 99 let)
Čtvrtek 18.00–19.30, 90 min., cena za pol. 1 900,-

Kontakt: Ing. Jakub Oth, e-mail: joth@seznam.cz, tel.: 737 926 633. Mluvíme česky, ale také anglicky a francouzsky. Výuku zahájujeme 7. října.

SETKÁNÍ

■ **Setkání společenství Hnutí fokoláře** – 4. 10. 2021 od 19.15 v KCMT. Slovo života na říjen: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobru.“ (Řím 8,28) J+V Friedovi – tel. 731 625 949.

■ **Páteční dopolední setkávání** (nejen pro seniory) – scházíme se v 9.00 v KCMT na bohoslužbě slova s následným posezením a občerstvením. Zveme i nové zájemce, nezůstávejte doma sami, ale přijďte se podělit o své radosti i starosti. J+V Friedovi.

■ Nabízíme **společnou pouť nejen seniorů ke sv. Vojtěchu** 12. 10. v 10.00, kterou iniciuje P. František. Sraz buď v 9.30 na piazzetě u Národního divadla nebo přímo v kostele sv. Vojtěcha Praha 1, Vojtěžská ul. Mši sv. bude sloužit P. František, prohlédneme si kostel i faru, kde bude i malé občerstvení.

■ **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V říjnu se sejdem 6., 13. a 22. 10. Srdečně zveme Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.

☉afeTerezie

Otevírací doba:

Po	15.30–21.30
Út	15.30–21.30
St	15.30–20.00
Ne	9.00–13.00

**Každou 2. středu
v měsíci se v kavárně
koná od 19.00
hudební večer.**

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

■ **Evangelizační úmysl** – Účedníci – misionáři

Modleme se, aby se všichni pokřtění zapojili do **díla evangelizace** a svědectvím života, z kterého vane evangelium, se nabídli k misijnímu poslání.

■ **Národní úmysl** – Děkujeme za **Papežská misijní díla** a prosíme

za všechny křesťany, aby přijali výzvu k misijnímu poslání doma i ve světě, nejen příspěvkem do sbírky na misie.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	9.00 Bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena na youtube.com/kcmtpraha

Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty.

☎ / mob.

e-mail

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. října 2021

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj RK farnosti Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová (rozhovory),

Josef Karhan • korektury: Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design